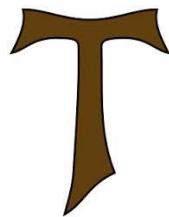

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 27

setembre 2022

núm. 258

Web: ofscat.iimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

IMPRESSIÓ DEL ESTIGMES DEL NOSTRE PARE SANT FRANCESC

LAS SAETAS DE CLARA

Los maestros/as de oración enseñan a mantener todo el día, mediante jaculatorias, la llama encendida durante el tiempo dedicado a la oración. Esta enseñanza que nosotros recibimos, practicamos y transmitimos, viene de lejos. Viene de los Padres de la Iglesia, nada menos que de S. Basilio el Grande:

“Disponerse para la oración con las primeras luces del día, y glorificar al Creador con himnos y alabanzas. Más tarde, cuando el sol luce en lo alto lleno de esplendor y de luz, acudir al trabajo, mientras la oración nos acompaña a todas partes, condimentando las obras con la sal de las jaculatorias. Así tenemos el ánimo dispuesto para la alegría y para la serenidad”¹.

Las jaculatorias son oraciones breves, en las que se pronuncia siempre el santísimo nombre de Jesús, para mantenernos en la Presencia de Dios, y conseguir algún día la gracia de *“orar siempre sin desfallecer”* (Lc 18,1s).

“La madre santa Clara que era muy asidua en la oración”² recogió esta enseñanza de los Padres, y las jaculatorias se le transformaron en saetas, o lo que es lo mismo flechas, dardos con los que abría y traspasaba los cielos.

Volamos a agosto de 1253. Entramos en el conventillo de San Damián, subimos al dormitorio corrido donde Clara reposa en un lecho de paja. Las visitas se suceden con sabor de despedida. De pronto los ojos de Clara se iluminan, ha visto llegar a Fray Junípero. Ella le llama “Saetero de Dios”. Sí, Fray Junípero en su admirable simplicidad, lanzaba ardientes palabras al Señor. Y eran tan bellas como contagiosas.

“¿Tienes a punto alguna saeta?, pregunta Clara.

Al punto Fray Junípero deja salir palabras como chispas llameantes desde el horno de su ferviente corazón. Y la virgen de Dios recibió un gran consuelo”³

Hermanos de la OFS, os propongo el ejemplo y testimonio de la Dama Pobre. Seguramente no faltan afanes en vuestro día pero, así, mediante aspiraciones fervientes guardaréis el *ánimo dispuesto para la alegría y la serenidad*.

Y yo os aseguro que, como la virgen de Dios, también vosotros abriréis los cielos y recibiréis un gran consuelo.

Sor M^{re}. Victoria Triviño, osc

¹ LOARTE, José Antonio. *El tesoro de los Padres. Selección de textos de los Santos Padres para el cristiano del tercer milenio*. Rialp. Madrid 1998, p. 157

² PCCI, II,9.

³ Cf. LeyCI 45.

EL DIA 17 DE SETEMBRE

¿Us heu fixat que qualsevulla de les coses que es fan o s'organitzen per setembre, ja sigui en un convent, casa, parròquia o escola franciscana, o una activitat de la família franciscana en general, sempre es mira que s'escaigui el 17 de setembre o pels volts d'aquest dia? Per exemple, la meua vestició d'hàbit s'escaigué el dia esmentat. Des de la primera reunió de curs, des d'un dinar o berenar festiu, professions, vesticions, trobades, sempre es busca que sigui pels volts del 17 de setembre. Sí és clar... ja ho sé, com vosaltres també ho sabeu, el 17 de setembre és l'Estigmatització del Nostre Pare Francesc.

Curiosament, sigui pel que sigui que s'escau en aital data, la festa de les Nafres s'ha convertit en tota una referència temporal. És més que una festa, és un jorn referencial, un vincle, un xiulet de començament o bé un punt de sortida, i sempre de sortida, mai d'arribada. Tot el que s'inicia al setembre té com a referent el dia dels Sants Estigmes. Estic escrivint això, justament, justament, uns dies abans de la festa i amb fra Genís ja diem que cal fer un dinar

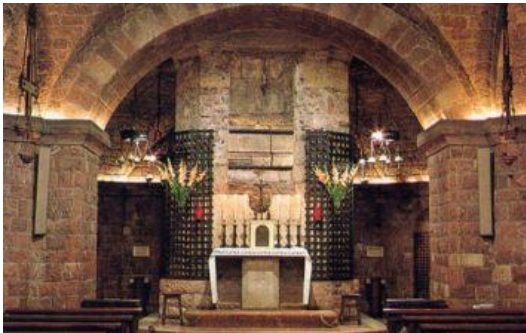
per commemorar tal i tal... i ja hem parlat amb el guardià. Ha estat instintiu, havia de ser el dia 17, com si setembre no tingués trenta dies sinó que només en tingués un.

Poder celebrar els Estigmes és un do. I a poc a poc, malgrat la part de duresa i dolor que comporta estar marcat amb els mateixos signes de Crist, perquè sense cap mena de dubte, va ser una impressió que m'és inimaginable en el que físicament deuria comportar, el 17 de setembre s'ha transmutat i

s'ha anat entreteixint per acabar convertint-se en la "Festa de la Llum Franciscana". Les solemnitats de nostres pares Clara i Francesc les celebrem com a projecció exterior, vers els altres, però la festa casolana, la de la família, aquella festa entranyable a la qual no cal anar mudat, ho fem per les Santes Nafres.

És el poder de transformació de Francesc que el dolor de la passió de Crist és capaç de fer-lo goig per a la vida. Possiblement ningú més no seria capaç de quelcom així. Hi ha coses que són patrimoni de qui n'és l'amo i sant Francesc, que no volia tenir ni posseir res, que no volia ser amo de cap cosa, té com a patrimoni personal poder transformar les coses en Perfecta Alegria. I això és seu. Únicament i exclusivament.

És una forma ben curiosa de recordar el Divendres Sant. Els franciscans hem experimentat la necessitat de celebrar la joia del Divendres Sant des d'aquell que anomenà la mort Germana Mort. El Divendres Sant és fruit d'un acarnissament, d'un rebuig, d'una injustícia i potser, aneu a saber, d'un odi que es manifesta furibund. Els claus de Jesús i els forats que van provocar-li a la carn i els ossos comporten el mal que sempre ha estat present en tots els sentits de la vida humana. I han estat provocats pels homes. Les nafres és ben al contrari. Representen el punt d'amor més àlgid que vol experimentar Francesc per a identificar-se amb el Crist pobre i crucificat, però

no en el patiment sinó des de l'estimació més pregona i entregada. I aquestes nafres, a diferència dels forats de mans i peus, han estat provocades, no en tinc cap mena de dubte, per la Santíssima Trinitat: el Pare que ho fa possible com a creador, el Fill com a model de vida i l'embolcall de l'Esperit

Sant que és l'amor que prové del Pare i del Fill.

Tinguem tots un bon inici de curs. El nostre butlletí, després de fer vacances, torna a la seva activitat ordinària. Tots nosaltres ens anem incorporant a les tasques ordinàries i normals.

PELEGRINATGE A MONTSERRAT

Som un grup de pelegrins que van anar de romiatge al país de sant Francesc d'Assís l'any 2009. Cada d'any, la segona quinzena de Juliol, el frare Jo , caputxi, proposa seguir les petjades de sant Francesc fins als ermitages de la vall de Rieti i la vall de Spolete : Poggio Bustone, La Foresta , Fonte Colombo, Greccio, San Urbano, el Mont Subasio. Baixem fins als Carceri i Assís on passem una estona de tres dies. Ho fem caminant, vivint fraternitat.

Els pelegrins de 2009 han volgut trobar -se cada any per viure alguns dies de fraternitat dins la regio de cadascun, compartint la vida de cada dia. Aquest any, la Cerdanya fou el lloc escollit i tots han volgut conèixer Montserrat, la Moreneta i aquesta muntanya tant estranya. Fou un moment molt preciós per a nosaltres. Donem gràcies a Nostra Senyora de Montserrat. Moltes gràcies també a vosaltres per el vostre acolliment quan podem venir al romiatge de Juny.

Miquela Gaston,ofs

EL ABRAZO DEL SERAFÍN CRUCIFICADO

Era el 17 de septiembre de 1224, el hermano Francisco guardaba la cuaresma de san Miguel en las soledades de La Verna. Habían sucedido cosas amargas y, él andaba huido de los afanes y rechazos de la Orden naciente. Le animaba un deseo: tener los mismos sentimientos del Cristo para ser “espejo y ejemplo”. Porque... ¿qué podía significar su enseñanza, las admoniciones, las reglas, las cartas, si no recibían el sello divino en su misma vida?

En soledad contemplaba el incomparable amor del Amado clavado en cruz. De pronto prendió la llama, voló en descenso el Serafín y en un abrazo, manos con manos, pies con pies, boca con boca, selló en Francisco la semejanza deseada. Las llagas sellaron la forma del amor seráfico impreso en la Orden. Acreditaron la Regla, las Admoniciones, las cartas, la enseñanza de quien podía decir: *“Ya no soy yo quien vive, es Cristo quien vive en mí”* (Gal 2,20). Las llagas sellaron al hermano Francisco, como “espejo y ejemplo” de la familia franciscana.

El abrazo, que imprime la semejanza con el Cristo, transforma lo amargo en dulzura de alma y cuerpo y sella la identidad del franciscano seglar, del hermano menor y de la hermana pobre.

La esencia de la mística franciscana se esconde en el abrazo esponsal del Serafín crucificado. Su toque es tan profundo, es tan inmutable el gozo recibido, que “lo amargo se transforma en dulzura de alma y cuerpo”. La humillación, la calumnia, la soledad, el rechazo, lo adverso ya no hiere. Una gran quietud mantiene en la serenidad. Y cuanto más grandes sean los rechazos y abandonos más grande es la dulzura del abrazo en lo más hondo del ser. Quien ha sido tocado por el Serafín crucificado sabe bien que no hay nada comparable a la embriaguez y certeza del amor esponsal de la Humanidad de Cristo.

No está de moda este lenguaje en una sociedad en la que cada vez es más fácil perder la fe. Ya decía Pablo de Tarso que *“la predicación de la cruz es necedad para los que se pierden; más para los que se salvan –para nosotros- es fuerza de Dios”* (1Cor 1,18). Sea para nosotros “fuerza de Dios”.

Y mientras los días se hacen más cortos al comienzo del nuevo curso, renovamos el regalo de nuestra vocación franciscana. En La Verna de cada fraternidad celebramos “el abrazo del Serafín Crucificado”. Y en la paz y el gozo, a través de las muchas o pocas pruebas que nos visiten, dejemos que nos acredite el abrazo de Dios.

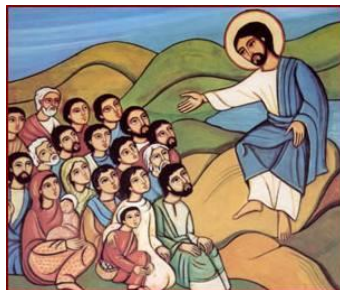
Sor Mª. Victoria Triviño, osc

FORMACIÓN

La palabra formación viene del latín forma (figura, imagen). Forma-ción: el sufijo latino -ción indica acción y efecto, así, formación es la acción y efecto de formar. La formación es acción que da forma. La palabra forma implica un sentido de armonía, belleza, en consecuencia, formar y formación significan dar forma a lo que no lo tiene o a lo que no está bien y debe ser mejorado o perfeccionado. La misma palabra forma nos hace pensar en la expresión **forma de vida**. Y en nuestro caso, franciscanos seculares **es formar en la vida evangélica en comunión fraterna**.

Los candidatos que vienen, cristianos, en principio ya tienen el ideal de vivir el Evangelio. El ser franciscano Secular además de vivir el Evangelio de nuestro Señor Jesucristo, es vivirlo al estilo de San Francisco y en Fraternidad.

art. 3.3 de las CC.GG. *“La vocación a la OFS es una llamada a vivir el Evangelio en comunión fraterna. Con este fin, los miembros de la OFS se reúnen en comunidades eclesiales, que se llaman Fraternidades”*.

Entrar en una “forma de vida” como la franciscana secolar no es una opción más. Es el resultado de una preciosa llamada de Dios a ser tales para una finalidad bien precisa. Llegar a ser Franciscanos Seglares es, y debe ser, sólo el fruto de una auténtica vocación. A ella se corresponde una misión precisa, en comunión con toda la Familia franciscana, que es sostenida por el mismo carisma de Francisco que nos capacita para cumplir su misma misión en nuestro estado de seculares.

Es necesario redescubrir y vivir esta dimensión para que la Orden viva enteramente de la gracia de la vocación en todos y cada uno de sus miembros.

El proceso de discernimiento vocacional pasa por momentos dolorosos. Cuando el Señor llama nos saca de nuestra zona de confort y solemos responder a la llamada con evasivas o con excusas. A lo largo de la historia de salvación le ha pasado a muchos profetas: Jeremías: “Señor que soy muy joven”; Moisés: “Señor que no sé hablar delante del faraón”. A veces no queremos oír la voz de Dios como Jonás: “La Palabra de Yavé fue dirigida a Jonás, hijo de Amittay, en estos términos: levántate, vete a la ciudad de Nínive, la ciudad grande, pero fue para huir a Tarsis, lejos de la presencia de Yavé (Jonás 1,1-3) finalmente Jonás fue a predicar a Nínive, después del

famoso pasaje de la ballena, en la que estuvo tres días. Quizás el pasaje que mejor refleja cómo se manifiesta Dios es cuando Dios se le manifiesta a Moisés a través de zarza ardiendo: Cuando Moisés le dice ¿Quién eres? Él le dice “yo soy el que soy”. Dios le pide que se descalce porque, la tierra que pisa es tierra sagrada. Cuando entramos en el ámbito de Dios, tenemos que salir de nuestras seguridades y ponernos en las manos de Dios. Y esto es un proceso. No es fácil.

El Papa Francisco, en su exhortación apostólica *Gaudete et Exultate* nos dice acerca del discernimiento: “...el discernimiento espiritual no excluye los aportes de sabidurías humanas, existenciales, psicológicas, sociológicas o morales. Pero las trasciende. Ni siquiera le bastan las sabias normas de la Iglesia. Recordemos siempre que el discernimiento es una gracia. Aunque incluya la razón y la prudencia, las supera, porque se trata de entrever el misterio del proyecto único e irrepetible que Dios tiene para cada uno y que realiza en medio de los más variados contextos y límites. No está en juego solo el bienestar temporal, ni la satisfacción de hacer algo útil, ni siquiera el deseo de tener la conciencia tranquila. Están en juego el sentido de mi vida ante el Padre que me conoce y me ama, el verdadero para qué de mi existencia que nadie conoce mejor que él. El discernimiento, en definitiva, conduce a la fuente misma de la vida que no muere, es decir, conocer al Padre, el único Dios verdadero, y al que ha enviado: Jesucristo. No requiere de capacidades especiales ni está reservado a los más inteligentes o instruidos, y el Padre se manifiesta con gusto a los humildes.”

La vocación a la Orden Franciscana Seglar es una vocación específica. Y los que sientan una llamada, o les atraiga la Orden Franciscana Seglar, han de pasar por el proceso del discernimiento vocacional.

En este proceso tenemos que tener presente, como nos indica el artículo 37,2 “...que el Espíritu Santo es el principal agente de la formación, y atentos siempre a colaborar con Él, los responsables de la formación son: el propio candidato, la Fraternidad entera, el Consejo con el Ministro, el Maestro de formación y el Asistente”.

Francisco Javier Conejo Salvador, ofs

COMENCEMOS, HERMANOS

Leemos en Celano: “Comencemos, hermanos, a servir al Señor Dios, pues escaso es o poco lo que hasta ahora hemos adelantado. No pensaba haber llegado aún a la meta, y, permaneciendo firme en el propósito de santa renovación, estaba siempre dispuesto a comenzar nuevamente. Le hubiera gustado volver a servir a los leprosos y padecer desprecios como en tiempos pasados” (1C 103).

Francisco, ya muy enfermo, desafía su debilidad, soñando cosas más perfectas y pensando en nuevas batallas.

Anhela poder volver al inicio de su vida de conversión, vida de humildad y servicio.

Hay en él un deseo de renovación continua, como si comenzara de nuevo.

Fundamentalmente nos muestra dos ideales:

- Valoración del pasado: servir a los leprosos y padecer desprecios, viendo en ello lo eterno, lo verdadero, lo auténtico.
- Propósito de santa renovación, visión de futuro: todo lo grande está por vivirse y hacerse. El texto de Celano es la conclusión de quien hasta el final de su vida piensa en recomenzar a vivir.
- Pero es también el inicio de un nuevo proyecto de vida.

Toca la fibra sensible de ser humano ante las infinitas posibilidades de la vida.

El texto refleja un compendio de pasado-presente-futuro.

Pasado: volver a servir... y padecer desprecios.

Presente: no haber llegado aún a la meta.

Futuro: escaso o poco es lo que hemos adelantado.

Es decir: nuestra vida está siempre por hacerse; se va haciendo en la medida en que nos acercamos; se realiza al llegar a la meta del final de la vida.

El “comencemos, hermanos” es estar siempre abiertos a las posibilidades de la vida, a recomenzar continuamente nuestra vida.

Nos viene muy bien esta advertencia de San Francisco al comenzar un nuevo año pastoral.

Está en nuestras manos la realización de la utopía franciscana, que soñó Francisco de Asís.

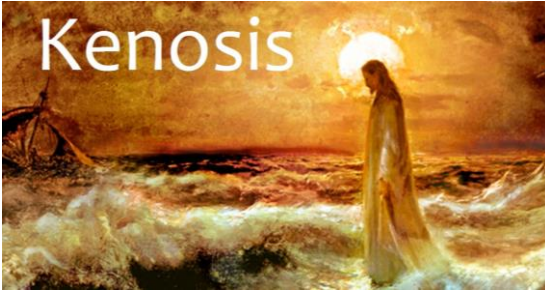

Fra Julián Pascual, ofmConv.

EL PERMIS PER PRESUMIR

(Admonició de sant Francesc. Número, 5)

Ser important, ser el més gran i ser el millor és un desig bàsic dels humans. De fet, l'evolució origina i se sosté en aquest desig de ser el gran. La historia humana ens mostra que aquest desig pot prendre dues direccions diferents: la correcta o la incorrecta. Adam i Eva volien ser grans (Cf. Gen 3,5). Tanmateix el camí que van prendre va ser incorrecte. Al contrari, Maria va prendre el camí correcte (Lc 1, 38).

Adam i Eva van prendre el camí d'egoisme, mentre Maria va prendre el camí de Kenosis (que vol dir auto-buidor). L'egoisme ens condueix a presumir en les nostres habilitats i mirar els altres sobre les espatlles. Però Kenosis ens condueix a presumir en Déu i estimar millor els nostres germans.

Sant Francesc volia ser un guerrer, viatjant el camí d'egoisme que va acabar en misèria i buidor existencial. Tanmateix, el Senyor li va mostrar el camí de Kenosis. Com a home que havia viatjat els dos camins, sant Francesc entén bé el desig de ser el gran i ensenya el bon camí de presumir als seus germans a la seva admonició (Cf. 5).

És una paradoxa que un home humil com sant Francesc ens ensenyi a presumir. Ell va comprendre que el desig de ser gran no es pot passar per alt. Per això ell no ens ensenya a no presumir, sinó que ens pregunta: “¿En què pots gloriar-te?” (Adm. 5, 4). Hi ha dos nivells de gloriar-se en Déu: 1) Ser conscient i 2) Ser humil.

- 1) **Ser Conscient:** Sant Francesc ens ensenya que estem creats a la imatge i la semblança de Déu (Gen 1, 26). Tanmateix, existeix el perill de perdre aquesta grandesa i ens podem ajupir al nivell dels diables. “Fins i tot els diables no van crucificar Jesús, però amb ells els humans ho van fer”. Per això, el nostre pare seràfic ens aconsella d'estar conscient de dues possibilitats o factors: “el nostre estat meravellós” i “la pitjor caiguda possible” (Cf. Adm 5, 1). Aquest primer pas de ser conscient ens ajuda a entrar al segon nivell.
- 2) **Ser humil:** La humilitat és la manera d'executar el que hem après essent conscients. Sant Francesc enumera totes les maneres possibles d'assolir la grandesa (1 Cor 12, 28 & 13, 2). Tanmateix ens recorda que tot pertany a la

misericòrdia de Déu i no als nostres mèrits. Jesús mateix diu, “Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però qui la perdi per mi, la trobarà” (Mt 16, 25). La humilitat dona la disposició d’oferir-se a sí mateix a la creu (Cf. Adm 5, 2; Lc 14, 27).

El nostre pare seràfic és l’exemple perfecte de presumir de la manera correcta. Ho explica molt bé quan parla de l’alegria perfecta. Diu que l’alegria perfecta no ve dels assoliments dels frares menors, sinó de buidar-se davant els seus germans.

Com fills de sant Francesc, no presumim en les nostres pròpies habilitats, sinó en la misericòrdia de Déu. Al Magnificat, Maria canta, “La meua ànima magnifica el Senyor perquè Ell ha mirat la petitesa de la seva serventa” (Lc 1, 46 -48). Sant Pau ens exhorta, “Si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor” (1Cor 1, 31). Com que comencem el nou curs, com a germans franciscans que deixem enrere tot l’egoisme i presumció i que siguem humils i germans menors els uns als altres. ¡Que Déu ens beneeixi!

Fra Arun Renald Stephen, ofmcap

EL CAMÍ DELS CAPUTXINS

Aquest mes d'agost vaig fer un pelegrinatge ben especial: el "Cammino dei Cappuccini", un camí molt recent, inaugurat fa tot just un any, que en els seus 400 km de Fossombrone a Ascoli Piceno travessant la regió de Les Marques (Itàlia), ens explica la història fascinant i desconeguda del naixement de l'Orde dels Caputxins. El camí ha estat gestat pels framenors caputxins de la província de Les Marques amb una admirable cura i amor per tota mena de detalls: una novel·la que introdueix el pelegrí en els fets històrics i els contextualitza en cada una de les etapes, "podcast espirituals" que amb diverses reflexions acompanyen i enriqueixen l'experiència diària, segells artístics dissenyats expressament per a timbrar la credencial...tot plegat em va cridar fortament l'atenció i va fer que, juntament amb altres motius, em decidís a emprendre aquest viatge.

Vaig sortir de Fossombrone un matí després de rebre un bonic penjoll commemoratiu de fusta i una benedicció que em va semblar la més preciosa i adequada per al moment:

"Il Signore sia sopra di te per proteggerti davanti a te per guidarti; dietro di te per custodirti; dentro di te per benedirti. Nel nome del Padre e del Figlio e dello Spirito Santo"

Sovint escoltem benediccions, lectures, fórmules litúrgiques i potser per costum no ens parem a reflexionar sobre la seva significació; us ben asseguro però que aquesta benedicció em va acompanyar en cada una de les disset etapes fins arribar a Ascoli Piceno, punt final del pelegrinatge. Aquest camí és dur, amb intenses pujades i baixades pels Apenins que no donen treva ni un sol dia, ja em van avisar que ho era i a més aquesta vegada no

m'havia preparat físicament, la calor era també extrema... però la benedicció la vaig tenir sempre present, com una aura protectora que em va encoratjar en els moments més difícils: "damunt meu, davant meu, darrere meu, dins meu". Vaig optar per fer aquest camí sola, era la meva modesta "anada al desert" per intentar centrar-me en Déu, per caminar pregant i dintre de les meves possibilitats, meditar. També per a aprendre a valorar i agrair l'essencial, a destriar el gra de la palla, a admirar la natura com a obra del Creador; vaig redescobrir un cop més que en realitat és una solitud plena de Presència, una solitud que s'interromp amb la gent dels pobles que et vas trobant i sobretot amb l'experiència d'acollida i fraternitat quan arribes al destí de cada jornada: lliçons d'amor que quan les recordo ara m'omplen de tendresa i gratitud. També ha estat una oportunitat per conèixer de ben a prop els convents

Caputxins i els seus frares, rebre la seva càlida hospitalitat, compartir converses, pregàries i Eucaristies: sentir d'aprop la seva espiritualitat, hereva del desig de Matteo da Bascio, Ludovico i Rafaele di Fossombrone, de ser fidels al carisma de Sant Francesc d'Assís.

He tingut el privilegi de poder presenciar la profunda fe d'alguns d'aquests germans, plens d'una bondat i humilitat aclaparadora. En el camí s'experimenten sensacions i moments diversos: alegria, fortalesa, admiració, plenitud, decisió...però també dubte, fatiga, error, defalliment...el camí és una petita metàfora de la vida i vaig poder comprovar que la fe ajuda a superar els obstacles. Caminar és com una dinamo, transforma l'energia mecànica dels passos en energia per a l'esperit! Ara només cal saber-la emprar correctament. De moment començo donant gràcies per haver rebut aquest regal tan preciós.

M'oblidava de dir que després d'arribar a Ascoli Piceno, final del pelegrinatge i havent rebut el Testimonium i reposat, vaig viatjar (ara però còmodament amb el tren) fins a Assisi per a passar-hi tres dies coincidint amb la Festa del Perdó de Santa Maria dels Àngels...no es pot demanar més: Grazie mille!

Núria Plans Bonet, ofs

VALL DE NÚRIA – Fi de curs 2021-2022.

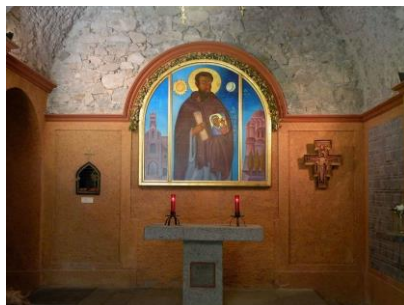
A la nostra Fraternitat de Granollers, és habitual acomiadar cada curs amb algun tipus d'esdeveniment extraordinari. D'uns anys ençà que estàvem donant-li voltes a fer un romiatge al Santuari de la Mare de Déu de Núria, i vam decidir que aquest seria l'any.

Així doncs, el dissabte 16 de juliol, dia de la Mare de Déu del Carme, des del convent de Granollers, un nombre força alt de germans i el nostre Assistent Espiritual, vam sortir en varis cotxes fins l'estació del tren cremallera de Núria, a Ribes de Freser. Malgrat la llarga i severa sequera, una vegada passat Ripoll, ja dins de la vall de Ribes, el bosc tenia un verd ufanós, segurament per mor de les petites i seguides tempestes que havien regat aquelles terres durant uns dies.

La vall de Núria és una vall pirinenca al terme municipal de Queralbs, a la comarca del Ripollès. Es troba a una altitud de 1.964 metres sobre el nivell del mar, envoltada de cims de gairebé tres mil metres, on neixen una multitud de fonts i torrents. Per raó de la seva situació geogràfica i el clima, presenta una flora i una fauna característiques de la muntanya mediterrània i de l'alta muntanya alpina. A més, hi viuen espècies vegetals i animals, endèmiques dels Pirineus. Aquesta vall és accessible mitjançant un tren cremallera o bé a peu, seguint algun dels camins de muntanya que arriben fins a Núria.

El Santuari de la Mare de Déu de Núria és en el punt on conflueixen tres valls: la vall de Finestrelles, amb la vall subsidiària de la coma de l'Embut; la vall d'Eina, i la vall de les Molleres, formada per la de Noucreus i la de Noufonts. Ben a prop, hi ha també l'Ermida de Sant Gil: si us fixeu bé a la fotografia, tindreu una sorpresa franciscana.

Eren les 12 tocadetes quan el "cremallera", tot sortint del darrer túnel, resseguint la riba del llac, enfocava l'estació de Núria.

Només baixar del tren, ens vam dirigir al Santuari per a participar a la Eucaristia. Val a dir que el mossèn no hi viu de manera permanent, sinó que puja de Barcelona cada dissabte i baixa cada diumenge. L'actual és un mossèn jove, colombià,

a qui fra Julian Pascual, el nostre Assistent, va anar a saludar. Només fer-ho i fer-li cinc cèntims de qui érem i que hi fèiem allà, el mossèn va insistir en que fos una missa concelebrada, i presidida per fra Julian. Va ser una missa molt viscuda per la Fraternitat, que hi va col·laborar amb la Primera Lectura els precis i els diversos càntics, cantants de una manera fenomenal pel germà Javi Conejo.

Fins l'hora de dinar hi va haver una estona de temps lliure, que el Consell vam aprofitar per a reunir-nos, i la resta de germans per a conèixer l'indret.

Vam dinar tots plegats, cadascú el que havia portat de casa, a unes taules lliures del restaurant i, una vegada carregades les piles, vam tenir la Reunió Fraterna, a la que vam opinar del bo i del no tant bo del curs acabat, i presentar diversos suggeriments pel proper. Aquests suggeriments els estudiarà el Consell, a la seva reunió d'agost.

I fen temps per esperar el "cremallera" de baixada, vam estirar les cames, tot passejant per aquest indret tant privilegiat per Déu, com és la vall de Núria, i del que us mostrem algunes fotos.

Pau i Bé a tothom, germanes i germans.

Lluís Salas Grau, ofs

AGENDA

2 de setembre, Beat Apol·linar de Posat, prevere i màrtir

4 de setembre , 1r. diumenge.

11 de setembre, 2n. diumenge. Beat Bonaventura Gran, religiós

17 de setembre, Impressió dels Estigmes del Nostre Pare Sant Francesc.

18 de setembre, 3r. diumenge. Sant Josep de Copertino, prevere

23 de setembre, Sant Pius de Pietrelcina

24 de setembre, **Capítol ordinari.**

9,30h. Acollida, 10h. Eucaristia , presidida per Fra Arun, ofmcap. Assistent provincial de torn. 11h inici reunió, 12,15h pausa, 12,30h represa de la reunió, 14 h. Dinar al claustre del Santuari.

Reserva per el dinar al Telf. 635612431, o al correu ofscatalunya@outlook.es. **RESERVAS FINS EL DIA 20**

Després de dinar continuar la reunió si fos necessari.

Lloc: Sala IFAC del Santuari de Sant Antoni de Padua, carrer Santaló, 80. Barcelona

Enviar cens actualitzat i informes anuals i bens patrimonials al mateix correu abans de la reunió

Es recorda a totes les fraternitats enviar les seves activitats i reunions per poder-las oferir a tots els germans a través de l'agenda del butlletí.

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofscatalunya@outlook.es